

Janko Glaser:

Moj ded.

Moj ded je bil kovač,
 petdeset let kovač:
 je petdeset let pred ognjem stal,
 je petdeset let železo koval.
 Šumela je voda mu preko koles
 ves dan in vso noč in bobnela čez jez,
 in preden je bila zarja živa,
 že pela po naklih so težka kladíva.
 Teman in ožgan je pred ognjem stal
 in s trdo roko si usodo koval —
 moj ded je bil kovač,
 petdeset let kovač.

Sedaj izmučen počiva,
 njegova kladíva
 po naklih več ne bijo.
 Zaman pod zemljó njegovo uho
 še rado bi čulo znani zvok:
 o, da vsaj oddaleč, zamolkel, globok
 še enkrat do njega, do njega vzdrti
 v ta težki molk prstí,
 življenja pojočega sladki odzvok!
 In da ga zbudi in nazaj ga pozove
 v nekdanje zarje, v nekdanje dnove,
 tja, kjer je nekoč sredi ognjev stal
 in z vročo roko si usodo koval —
 moj ded kovač,
 petdeset let kovač!

A tiha je zemlja, ni vanjo odmeva
 življenja tam zunaj in zarje in dneva;
 umolknila pesem je zvonkih kladív,
 ugasnil žerjavice plamen mu živ.
 Zdaj drugi ob ognjih življenja stojimo
 in kujemo srečo si z mlado rokó,
 zdaj drugi poslušamo pesem, ki mimo
 življenja jo valí deroči neso.
 A že je tudi nad nami, o,
 kladívo težkó:
 kmalu v prah z njim razspe tudi nas kovač,
 večno kujoči čas-kovač.